

Ik ben Victor Muller Ferreira, ik ben geboren op 4 april 1989 in Brazilië, Rio de Janeiro, in Niteroi. Tot november 1993 heb ik samen met mijn moeder gewoond aan de [REDACTED].
Nationaliteit – Braziliaans, staatsburgerschap van Brazilië.

Vader – [REDACTED] Ferreira, hij is geboren op [REDACTED] in [REDACTED].
Nationaliteit – [REDACTED], staatsburgerschap van [REDACTED].

Tegenwoordig woont mijn vader in Brazilië. Toen hij 15 jaar oud was, kwam hij erachter dat zijn biologische moeder was overleden in het kraambed. Haar naam was [REDACTED]. Nationaliteit – [REDACTED].

De echtgenote van zijn vader weigerde hem te adopteren, maar ging ermee akkoord dat zijn vader zijn zoon zou erkennen en een tutor voor hem zou zoeken. [REDACTED], een hartsvriendin van zijn moeder, stemde in om zijn tutor te zijn. In december 1974 is mijn vader samen met zijn tutor verhuisd naar [REDACTED]. In december 1982 is hij teruggekeerd naar [REDACTED]. Hij verdiende wat geld als leraar Engels. In 1988 is zijn tutor verhuisd naar [REDACTED] en is de band tussen hen verbroken. Mijn vader arriveerde in Rio in mei 1988, waar hij mijn moeder ontmoette. Aan het eind van 1991 is hij vertrokken naar [REDACTED] om daar het staatsburgerschap te verkrijgen.

Moeder – [REDACTED] Muller is geboren op [REDACTED] in Brazilië, [REDACTED]. Beroep – muzikant. Zij is overleden op [REDACTED] aan een longontsteking. Ze werd gecremeerd en haar resten zijn begraven op de begraafplaats [REDACTED].

Opa van vaderskant was [REDACTED] Ferreira, hij is geboren op [REDACTED] in [REDACTED]. Tegenwoordig is hij gepensioneerd en woont hij in [REDACTED].

Opa van moederskant, [REDACTED] Muller, is overleden in [REDACTED] als gevolg van een hartaanval.

Oma [REDACTED] Muller is in [REDACTED] overleden aan kanker.

Toen ik geboren werd, woonde mijn vader in [REDACTED]. Ondanks dat de liefde voor mijn moeder over was, heeft hij, net als zijn vader (mijn opa) jaren eerder, zijn zoon officieel erkend. Vandaar dat mijn vader begin april 1989 naar in Brazilië terugkeerde om zaken te formaliseren, voordat hij weer terugkeerde naar [REDACTED]. Mijn moeder heeft veel ruzie gehad met haar ouders vanwege deze ongeplande zwangerschap, waar door contact met haar ouders werd beëindigd. Als gevolg daarvan heeft mijn moeder mij alleen moeten opvoeden. Ze verdiende haar geld met optredens in verschillende restaurants en cafés in Niteroi en in Rio. Het geld was niet genoeg. [REDACTED] – de tante van moeder, hielp ons veel. Zij woonde in haar eentje in [REDACTED].

Ik herinner met mijn tante als een kleine vrouw, met grijs haar, een lieve blik en zachte handen. Zij sprak slecht Portugees en leerde mij verschillende Spaanse woorden. Vanuit mijn jeugd heb ik goede herinneringen aan de brug van President Costa e Silva goed. Ik keek graag naar de auto's die over deze brug van Niteroi naar Rio reden. Maar ik hield niet van de vislucht van de haven vlakbij huis. Ik denk dat het om die reden is dat ik vis niet kan uitstaan, in tegenstelling tot andere Brazilianen die houden van alles wat uit de zee komt.

Toen mijn moeder ziek werd, kwam mijn tante naar Brazilië. In [REDACTED] verhuisde ik naar [REDACTED], in gezelschap van mijn tante en tot 2001 woonde ik aan de [REDACTED]. Het huis was een pension van drie verdiepingen waar vooral [REDACTED] uit de middenklasse woonden, studenten van verschillende faculteiten, gepensioneerden en personen zonder vaste baan. Er waren een paar grote kamers met hoge plafonds, dubbele deuren en houten vloeren. Een paar gedeelde badkamers, twee keukens met gasfornuis, een was- en droogruimte voor kleren en een terras. De

maandelijkse huur was rond de 100 -130 dollar. Mijn tante werkte als coupeuse aan huis. Zij naaide jurken en overhemden, die ze verkocht op de markt. De kamer was altijd vol met naaipatronen en rollen van stof in verschillende kleuren. Maar ik hield het meest van de naaimachine, ondanks dat ik er van mijn tante onder geen enkel beding aan mocht zitten. Ze zei dat dat het enige was wat nog functioneerde in haar leven.

Ondanks de financiële moeilijkheden woonden we in eenheid. Ik hield van mijn tante. De burens wisselden vaak, maar [REDACTED] herinner ik mij nog goed. Hij was de oudste jongen die ik toen kende. Toen ik op een dag alleen thuis was (het was een marktdag en mijn tante was weg) klopte [REDACTED] op de deur en zei hij dat hij de Grijsze Schaduw (*een sprookjesfiguur*) was en dat hij kwam om me te verslinden. Ik ben toen zo geschrokken dat ik de hele dag, tot mijn tante terug kwam, in een kleine doos op het balkon heb zitten bidden.

Ik ging naar de kleuterschool [REDACTED], wat ook een basisschool was. Deze was aan de [REDACTED]. Deze kleuterschool bestond sinds 1993. Op de kleuterschool waren rond de 150 - 200 kinderen. Het gebouw had twee verdiepingen, het was oud (het was een voormalig seminarie). In mijn kinderjaren was ik vaak ziek, vandaar dat ik weinig naar de kleuterschool ging. De basisschool begon voor mij toen ik zeven jaar oud was.

Vanwege financiële problemen, veroorzaakt door de crisis in het land in 2001, zijn we verhuisd naar een goedkoper familiehotel aan de [REDACTED]. Het huis was een pension van twee verdiepingen met een zolder, waar vooral arme mensen woonden. Vergeleken met het eerdere pension was dit pension een stuk slechter. De plafonds lekten en hadden watervlekken. De vloer kraakte enorm dus als iemand naar de badkamer of keuken ging, wist iedereen het. Op de eerste verdieping woonde een familie van drie personen die geld spaarde voor de aanbetaling van hun hypotheek. Wij gingen daar graag op bezoek om mate te drinken. De maandelijkse huur was rond de 80 - 100 dollar.

In hetzelfde jaar, toen ik twaalf jaar oud was, begon ik op [REDACTED] school, op de [REDACTED]. Deze school had ongeveer 600 – 700 leerlingen. Het schoolmotto was "laten we samen vooruitgaan". Toen ik op school begon, telde de klas zo'n dertig leerlingen. De schooldirectrice was toen mevrouw [REDACTED]. Alle leerlingen vonden haar heel leuk, zij respecteerden haar. Ze was een oudere vrouw en kort daarna werd zij vervangen door mevrouw [REDACTED], die Spaanse les gaf. Zowel de leerlingen als de leraren hadden een hekel aan haar, ze vonden haar enigszins dom. Er werd gezegd dat met haar komst bepaalde schooltradities verloren zijn gegaan, veel gerespecteerde docenten zijn toen weggegaan. Ik hield erg veel van de muzieklessen omdat ik me dan niet hoefde voor te bereiden en we tijdens de les mochten praten en spelen. De naam van de lerares was [REDACTED], maar iedereen noemde haar [REDACTED].

In februari 2004 werd mijn tante in het ziekenhuis opgenomen vanwege hartproblemen. Ik moest stoppen met school en gaan werken om geld te verdienen om medicijnen en de huur te betalen. In 2005 begon ik op de school [REDACTED] op het volgende adres: [REDACTED]. Van mijn middelbare schooltijd herinner me dat ik tijdens mijn studie moest werken in het commerciële district [REDACTED] in straat [REDACTED], door pamfletten uit te delen en spullen te verkopen. Ik werkte graag vlakbij de sokken- en ondergoedwinkel, omdat het mij elke keer lukte om een paar sokken te stelen.

Veel later tijdens mijn schooltijd had ik een baan als leerling in een autogarage, gesitueerd vlakbij wijk [REDACTED]. De winkel was een klein met in het midden plek waar met moeite drie auto's zouden passen. Langs de muren waren meerdere wielen op elkaar gestapeld. Er hing een constante lucht van smeerolie en ge vulkaniseerd rubber. Aan de deur voor de voorraadkast hing een poster van een

jonge Veronica Castro. Later werd die vervangen door een van Pamela Anderson. De baas van de garage was onwijs dik (volgens geruchten kwam hij uit de stad ██████), die door iedereen meneer ██████, of gewoon ██████ werd genoemd. Hij was berucht om zijn gewelddadige temperament en gebrek aan wil om te praten over zijn verleden, dat wil zeggen, hoe hij aan het geld was gekomen om een serie winkels te openen in verschillende delen van de stad. Normaal gesproken verscheen hij op kantoor op de dag van de salarisbetaling. Als hij op een eerder moment kwam, betekende dat geen goed nieuws.

Op het werk was ik bevriend met ██████, die woonde in de wijk ██████ en fan was van ██████. Ik was voor ██████, vandaar dat onze vriendschap vreemd en origineel was. We vonden het leuk om hier grapjes over te maken. ██████ ouders dronken veel, dus was de jongen weinig thuis of op school. Hij zei graag dat de straat de beste leerschool is. Af en toe woonde hij met vrienden, dan huurde hij een kamer in de buurt van ██████, constant verhuizend van de ene plek naar de andere. ██████ was knap, maar stotterde als hij nerveus was, vandaar dat het lastig was om met de meisjes te communiceren. Wij hadden onze tactiek: ██████ lachte, wat de meisjes aantrok en ik begon het gesprek. Op de middelbare school was ik met name gesteld op de aardrijkskunde docent mevrouw ██████. Zij was zo prachtig en alle jongens van de klas waren verliefd op haar. Veel mensen kwamen met verhalen die op dezelfde manier begonnen: ze vroeg een leerling om na te blijven, maar ze eindigden allemaal op een andere manier: de één was het gelukt om een striptease van haar te zien, anderen hadden seks met haar. Ik hield niet van die verhalen, ik voelde dat ik oprecht verliefd was op haar.

Ik denk niet graag terug aan die jaren, omdat mijn medeleerlingen vaak grapjes maakten over mijn uiterlijk en accent. Ondanks dat ik op een Duitser leek, noemden ze mij "gringo". Daarom had ik weinig vrienden en bracht ik veel tijd door met mijn tante, die het leuk vond om mij oude albums met familiefoto's te laten zien. Ze zei altijd dat ik op oma ██████ leek. Als ze over mijn moeder sprak, zei ze altijd dat zij een eeuwig kind was – lichtzinnig en druk. Het was makkelijk voor haar om snel verliefd te worden en gedesilluseerd te raken, zoals in het geval van mijn vader. Maar toen ik geboren werd, is zij ineens veranderd. Ze is toen verantwoordelijker en redelijker geworden. Moeder verzamelde vlinders, maar de verzameling moest worden verkocht om haar behandeling te betalen.

Vanwege het constante geldgebrek, heb ik weinig gereisd: een keer op een schoolreisje naar de ██████ watervallen, en de tweede keer was met vrienden naar de badplaats ██████. Ik deed mee aan Bijbelse en historische toneelstukken op school. Ik heb ook wat dans beoefend, maar vanwege tijdsgebrek ging ik nog maar sporadisch naar de lessen en zijn mijn vaardigheden verloren gegaan.

Op ██████ is mijn tante overleden aan hartfalen. Zij is begraven op begraafplaats "██████". Haar graf staat in blok ██████. Voordat zij overleed, gaf ze mij een gebedenboek en een medaillon, dat ik nog steeds heb. Na de dood van mijn tante – de enige persoon die dichtbij mij stond – ben ik gestopt met studeren en ben ik bij mijn vriend ██████ in gaan wonen. In die tijd woonde hij in ██████ in een appartement met vier andere tieners, die net als hij van dag tot dag leefden. Wat ik me nog goed herinner is de indeling van het appartement: de keuken leek meer op een soort kast, waarvan de deur alleen open kon als ook de deur van de badkamer open stond.

Ondanks mijn grote emotioneel leed en financiële problemen, besloot ik mijn school af te maken. Voor mijn specialisatie examens koos ik voor de sociale- en geesteswetenschappen. Er waren twee andere opties: vreemde talen en cultuur, en techniek. Geesteswetenschappen was erg moeilijk en omdat ik ambitieus ben, wilde ik aan mezelf en aan anderen bewijzen dat ik de moeilijkste examens kon halen ondanks mijn lage sociale status. Tijdens het examen over de geschiedenis van de sociologie, waar ik niet goed in was, lukte het me een jas mee naar binnen te nemen. Die gebruikte ik het hele examen en gaf me de bijnaam Zorro. In november 2009 heb ik mijn examens gehaald en ontving ik mijn bachelorsdiploma.

Ik was fan van de [REDACTED]. Tijdens een van hun wedstrijden ontmoette ik [REDACTED] een [REDACTED] vrouw, die mij vertelde dat haar zus [REDACTED], studeerde en werkte in [REDACTED], en dat zij daar ook wilde gaan wonen. Sinds die ontmoeting ben ik gaan nadenken over een goede studie in het buitenland.

In 2007, tijdens een bezoek aan de stad [REDACTED], heb ik [REDACTED] ontmoet, een student journalistiek aan de [REDACTED] die als journalist werkte bij een lokale krant en politieke artikelen schreef ten faveure van het [REDACTED] en hun presidentskandidaat [REDACTED]. Als gevolg van het contact met [REDACTED], begon ik erover na te denken om als politiek verslaggever of journalist aan de slag te gaan. Dit heeft mijn studierichting op de middelbare school bepaald.

Doordat ik onvoldoende geld had om hoger onderwijs te kunnen betalen, besloot ik op zoek te gaan naar mijn vader. Voordat mijn tante overleed, heeft zij mij het adres van mijn vader in [REDACTED] gegeven, maar zei hierbij dat ze toen al vijf jaar geen brieven meer van hem had ontvangen. Nadat ik naar dit adres had geschreven, kwam ik erachter dat mijn vader naar Brazilië was verhuisd en vlakbij Rio de Janeiro woonde. Toen ik daarnaar dit adres schreef, kreeg ik verrassend snel een antwoord. Mijn eigen vader was al heel lang op zoek naar mij.

In augustus 2010 kwam ik aan in Rio om mijn vader te ontmoeten. We hadden afgesproken elkaar te ontmoeten bij [REDACTED]. Mijn vader leek een zeer vriendelijk en open persoon, maar ik was verrast om te ontdekken dat ik hem de schuld gaf van de dood van mijn moeder en tante en van alle moeilijkheden en vernederingen die ik heb ervaren. Vandaar dat het gesprek heel gespannen was, ondanks het oprechte verlangen van mijn vader om onderdeel te zijn van mijn leven. Bovendien sprak mijn vader slecht Spaans, en was ik het Portugees vergeten. Toch besloot ik in Brazilië te blijven om de taal te leren en mijn staatsburgerschap te herstellen. Mentaal was het moeilijk om bij mijn vader te wonen, vandaar dat ik naar Brasilia verhuisde ben om zo twee problemen op te lossen. Ten eerste was het in de hoofdstad het makkelijker om problemen rondom mijn staatsburgerschap op te lossen: alle belangrijke overheidsinstanties bevinden zich daar. Ook was het een goed excuus om mijn vader niet te hoeven zien.

In september 2010 ben ik naar Brasilia verhuisd. Ik woonde in het [REDACTED] gebied. De huur was 1000 real per maand. De kamer was onderdeel van een hotel voor langere verblijven, de kamers waren gelijk aan de appartementen waar ik een keer met mijn jeugdviend [REDACTED] heb gewoond. Later vond ik een goedkopere woning voor 550 real per maand op het adres: [REDACTED]. Parallel aan de zaken om mijn staatsburgerschap te herstellen, volgde ik privélessen Portugees. In mijn vrije tijd maakte ik kennis met de culturele bezienswaardigheden van de stad. Ik hield erg van de kilo-restaurants, die schaars zijn in [REDACTED], vooral A Tribo, op het volgende adres: SCLN 105, B1.B 52-59, noordelijke vleugel. Dit restaurant serveert de beste bruine bonenstoofschotel van de stad. Meerdere keren bezocht ik club Macadamia, die ligt op het volgende adres: de SCES Tr.2, Conj 31, zuidelijke vleugel. Het is de enige club die trance muziek draait. Ik heb nog contact met mijn vader via internet.